

BLÁHOVÉ POHÁDKY

Na motivy Bramborových řádku Carla Sandburga napsali Blanka a Karel Šefrnovi

1.

Slepý Brambora se usazuje a připravuje si housle a hmíček na milodary: Dneska je takový dobrý šťastný den a proto se tu určitě zastaví hodně lidí.

zpívá: Dlouhé uši
fousy
hlava tlapky
ocásek

A to všecko bylo provedeno jakoby z d i a m a n t ů které dávaly dohromady podobu usměvavých zajíců. A když jsem hrával na tuhle jakoby harmoniku ty skvělé kousky, které měli lidé tak rádi tak jsem se jich mohl dotýkat, i když jsem je vlastně nikdy neviděl konečky svých prstů.

zpívá: Barevné obzory a světlo
výhledy dodaleka a čas
Čas, který říká mi
říká už chvíličku
pašáčku zajíčku...

Bláža: Slyším, co hraješ, ale je to jakoby ze sna. A ta tvoje h a r m o n i k a už taky vypadá jako bejvávalo, bejvávalo dobře.

2.

Brambora: Vzali mi je. Když jsem se nedíval. Zajíci... Už ta moje h a r m o n i k a není, co bývala. Ale zase toho ví víc, než kdysi věděla.

Bláža: Mohu pro tebe něco udělat?

Brambora: Udělám to sám.

zpívá: Dneska je dobrej šťastnej den
koňadry zpívají
Dneska je dobrej šťastnej den
do očí se dívají

Dneska je šťastnej den
koňadry zpívaj
Dneska je šťastnej den
do očí sýkorám se dívaj

do očí

do očí

do očí ...jestli tam něco přeskočí

Dneska je dobrej šťastnej den...

3.

Bláža: Je ti pěkně?

Brambora: Je.

Bláža: Na co máš tenhle hrníček s pokličkou?

Brambora: Ten je pro hráče baseballu. Postaví se na tři kroky ode mně a hází. Kdo nahází nejmíc, bude mít nejmíc štěstí.

Bláža: A tohle vědérko?

Brambora: Má ve dně díru. Dáš tam niklák a on vypadne zase ven. To mám pro ty, co mi chtějí dát niklák a potřebují ho zas zpátky.

Bláža: A tahle obrovská smaltovaná vana?

Brambora: Jednou přestanou mít peníze cenu a pak bude každý rád, že je bude mít kam vysypat.

Bláža: Nestmívá se už?

Brambora: Když říkáš...

Bláža: Tak půjdem...

4.

Zpěv: Občas se objeví ...na nebi ...na černým nebi
melounový měsíc...

Trvá to jen mžik... okamžik... nikdy měsíc...

Trvá to jen mžik... okamžik... jen někdy vzácně měsíc...

Iva: Když má měsíc zelený okraj s červenou dužinou zevnitř a v červené dužině černá semínka, pak mu v Ertepelsku říkají melounový měsíc a čekají, že se něco stane. Byla už noc a právě zalézal za mrak melounový měsíc, když za Slepým Bramborou přišla Lída Lazarová. Přišel s ní pavián Prostáček a tygr Špekáček. Vedla je na růžové šňůrce.

Lída: Vidíte, že jsou v pyžamu. Dneska s vámi budou spát a zítra je vezmete s sebou do práce jako talismany pro štěstí.

Brambora: Jak to že pro štěstí?

5.

Lída: Nosí štěstí. Udrží vám štěstí, když máte štěstí a nebo změní vaše ne štěstí ve štěstí, když to štěstí nemáte.

Brambora: Slyším tě a píšu si tvoje výklady za uši.

Zpěv: Nosí štěstí v neštěstí...

to štěstí v neštěstí udrží

udrží ho...

Když neštěstí klepe na dveře

že chce odejít...

tak propustí ho...

To štěstí bleděmodré, to štěstí

To štěstí, dnes tmavomodré

to štěstí...

Blanka: A tak nazítří ráno, seděl u pošty se slepým Bramborou pavián Prostáček a tygr Špekáček.

Toth: Vypadali jako vycpaní, tak byli hodní.
Jana: Vypadali jako udělaní ze dřeva a nalakovaní.

6.
Pavla: Oči pavijána Prostřáčka se toulaly v nesmírných dálkách.
Anna: Tygru Špekáčkovi koukal z očí hlad.
Toth: Jel kolem ve svém velkém uzavřeném automobilu Krutibrko, výrobce patentních ždímaček na šaty. Krutibrko, krutibrko...
Krutibrko: Stát!
Pavla: Nejdříve pohlédl do očí paviánu Prostřáčkovi a spatřil nesmírné dálky.
Anna: Pak pohlédl do očí tygru Špekáčkovi a spatřil HLAD.

Zpěv: /:Díváte se na ně a vidíte je...:/
/:i já se dívám a zpívám a nevidím je...:/

/:Sledujte, co říkají jejich oči:/
i já se dívám a vnímám
jen jejich SRST...

7.
Krutihlav: Jedťte dál.
Iva: Za čtvrt hodiny jel po hlavní třídě muž v montérkách.
Blanka: Kde je hliníkový pekáč?
Brambora: Tady.
Blanka: Aha! A kde je pocinovaný dřež?
Brambora: Tady!
Blanka: Aha!
Iva: Muž v montérkách vzal lopatu a začal vyhazovat z kolečka do hliníkového pekáče a pocinovaného dřežu stříbrné dolary. Pak hodil lopatu do kolečka a odjel s ním po hlavní třídě. V ten večer v šest šel kolem Velký Pobera.

8.
Brambora: Musím dnes večer odnést domů plný pekáč stříbrných dolarů a plný dřež stříbrných dolarů. Nepochybně se o paviána Prostřáčka a tygra Špekáčka?
Pobera: Ano, mohu.
Iva: A postaral se. Přivázal jim na nohy stříbrné šňůrky a zavřel je do kůlny.

Zpěv: Pavián Prostřáček usnul měkkce
ma měkkém hnědém uhlí
v severním konci kůlny
A když usnul
měl jeho obličej
výraz nesmírně vzdálený

Tygr Špekáček usnul tvrdě
na tvrdém černém uhlí
v jižním konci kůlny

A když usnul
měly jeho řasy v sobě cosi hladového...

Jana: Talismany pro štěstí nevydrží dlouho.

9.

Pěťa Kytka a cvrček

Pepa Blecha: Pěťo, proč se díváš na měsíc skrz prsty a pod rukou a přes rameno?

Pěťa: Pepo Blecho! Zapiskej něco veselého. Když pískáš, vyženeš mi všechny brouky z hlavy. Pepa Blecha je slavný lezec, leze po mrakodrapech na vlajkové stožáry a na tovární komíny. Je můj nejlepší kamarád.

Vypravěč: Pěťa Kytka rostla a hledala štěstí. Bylo jí šestnáct a byla děvče jako lusk. Rostla a pídila se po štěstí a tak sbírala kdeco... Když tu se stalo něco zvláštního! Cestou na poštu našla Pěťa zlatohlavého cvrčka dolarové barvy.

Pěťa: To je ale štěstí!

Pepa Blecha: Pěťo Kytko, nenos ho. Zlatohlavý cvrček dolarové barvy není obyčejný cvrček, má v sobě kouzlo!

10.

Cvrček: Zamiluješ se až po uši do prvního muže, kterého potkáš, co bude mít ve svém jméně písmeno X.

Baxa: Těší mě velice, jsem Silax Baxa, poštovní úředník.

Zpěv: Cvrček, cvrček,
cvrček podivnej ...

Vypravěč: Silax Baxa pak chodil šest neděl v jednom kuse s Pěťou Kytkou. Chodili spolu na tancovačky, jezdili na sena se žebříňákem, na výlety a na zábavy.

Cvrček: Potkáš teď muže se dvěma X ve jméně, ztratíš pro něj hlavu a zamiluješ se až po uši.

Axenbax: Těší mě, že vás poznávám, jsem ředitel školy pan Fricek Axenbax.

Zpěv: Cvrček, cvrček...

Vypravěč: Pan Axenbax pak chodil po šest neděl v jednom kuse s Pěťou Kytkou. Chodili spolu na tancovačky, jezdili na sena se žebříňákem, na výlety a na zábavy.

11.

Brambora: Proč s ním v jednom kuse chodíš? Vždyť má jednu nohu větší než druhou?

Pěťa: Má v sobě kouzlo, nemohu si pomoci.

Cvrček: Potkáš-li teď muže se třemi x ve jméně, musíš se zamilovat až po uši.

Zpěv: Cvrček ....

Sixbixdix: Smím prosit? Jméno mé - Jakub Sixbixdix.

Vypravěč: A po šest neděl pak spolu v jednom kuse chodili. (*tancují...*)

Brambora: Proč s ním v jednom kuse chodíš? Ten baští jenom muziku.

Pěťa: Nemohu si pomoci! (*v divokém tanci ztratí cvrčka...*)
Pěťa: Štěstí je fuč! Kam jsem to jenom vlastně chtěla jít? Á - na poštu! Prosím, podíval byste se pane Silaxi Baxo, jestli tu není pro mě dopis? Třeba od Pepy Blechy?

12.

Baxa: Pěťo, dnes ne, ale Slepý Brambora tu má telegram.

Pěťa volá k tyčím, po které se vyšplhal Pepa Blecha: Haló, haló, haló! Jsi tam? Pepo! Přijď dnes večer k nám, mám zas brouky v hlavě. Zapískáš a vyženeš je...

Bláža: Trochu chladno, ale krásně, vid' Bramboro? Nesu ti telegram.

Brambora: Přečti mi ho, prosím tě.

Bláža čte.

Brambora: Ale!!! Sedni si a poslouchej.

Pss - T, Pss - T, Pss - T

To dělají pacičky žlutých růžiček. To když se popínají nahoru, dolů a kroutí se, divže nespádnou.

13.

Jindra Handrka a palčáky

Vypravěč: V lednu bývá nebe úžasně blízko, když jdeme po polní cestě a obrátíme tvář k obloze. V takové noci vypadají hvězdy jako... A právě taková noc byla, když šel Jindra Handrka polní cestou za Zuzkou Lenochovou.

Jindra: Nebe mi sestoupilo až k nosu.

A když teď povím /:tisíc štípaných štípanců:/

není to tak štíplavé jako tehle studený vítr a mráz.

Jak jste hodné, palčáky,

že mi hřejete prsty...

zvuk větru - muzika

Děkuji palčáky, že jste mi zahřály nos. (*shodí palčáky, ty se osamostatní a žijou jako loutky u jeho nosu*) Vy moji kamarádi, jestlipak víte, co to tady mám pod levou rukou? Není to mandolína, není to foukací harmonika, ani tahací, ani housle to nejsou...

14.

Jindra: Je to kytara. Španělská, šprýmovní, športovní kytara - a je pro mě ! A tak - posloucháte mě palčáky? - když byla kukuřice vyloupaná a všechny brambory vykopané, strčil jsem si do kapsičky osm a půl dolaru. A řekl jsem: Pane, předmět, který si hodlám koupit dnes večer u vás, je ta věčička támhle ve výkladě. A tu španělkou, šprýmovní kytaru dnes vezmu s sebou k Zuzce Lenochové, abych jí mohl zazpívat serenádu. (*vítr - Jindra zachraňuje kytaru nasazuje si palčáky...*) Ach jo, ach jo, vždyť tohleto je dům Zuzky Lenochové. A co teď, palčáky, mám si vás sundat? To mi ruce promrznou a nebudu moct hrát na kytaru. Tak budu hrát v palčácích!

15.

Zuzka: Jestli si mě chceš vzít, zahrej mi pod oknem, v zimní noci, v pletených palčácích...

Zpěv: Tahle španělská šprýmovní
športovní kytara
ta přinese štěstí
přes léto, přes podzim
přes zimu
do jara
Mít piáno na hraní
doma se hodí
však tahleta
španělská, šprýmová, športovní
na cestě
líp mě doprovodí...

se Zuzanou Lenochovou
se Zuzkou Lenochovou
se Zuzankou Lenochovou

se Zuzanou Lenochovou
se Zuzkou Lenochovou
se Zuzankou Lenochovou
co má modrý voči divoký ...

16.

Růženka Červená a budík

Bláža: Leštiš si rád ty mosazné ozdůbky?

Brambora: Ano. Kdysi tu bývali diamantoví zajíci, ale ukradli mi je, když jsem se neřival. Odvezli je daleko. Bůhví, kde jsou?

Bláža: To je smutné.

Brambora: Ale víš, že píšou? „K čemu mít na nohou palce, když nemíří tam, kam chcete? - vaši zajíci.“

Zpěv: Zítřek nikdy nedohoní včerejšek,
vždyť včerejšek začal o tolik dřív...

Brambora: Zdá se, že už je celý duben za námi.

Bláža: Veliká bílá oblaka válejí sudy po nesmírném bílém nebi.

Brambora: Povím ti tedy honem jednu dubnovou pohádku.

17.

Brambora zpívá: Růženka Červená byla roztomilá dívka.

V očích měla dobnovou oblohu.

Jednoho dne, když byla ještě velmi mladá,
seznámila se s panem Kšandou.

Slíbil jí, že si ji vezme.

Růženka: I já jsem mu to slíbila.

On však odešel a oženil se v
daleké zemi s cizí dívkou.

Brambora: Potom dalšího dne, když byla ještě mladá,
přišel pan Nejvýš.
Růženka: Pan Nejvýš! Byl tanečník!
Cestoval od města k městu.
Slíbil, že si mě vezme.
Taky jsem mu to slíbila.
Odjel však do jiného města. Pak do dalšího.
Brambora: Pak se oženil s jinou ženou a potom ještě s jinou.
Růženka Červená proto zapomněla
na slib, který jí dal pan Nejvýš, ten tanečník.

18.

Brambora: Příklad, který se naskytl,
se jmenoval Šesták.
Byl to dost bezstarostný chlapík,
ten pan Šesták.
Dal sice Růžence slovo, ale sliby plnil pozdě.
Růženka: Když měla být svatba v úterý,
přišel až ve středu. Když měla být v pátek,
přišel v sobotu.
A tak svatba nikdy nebyla.
Brambora: A tak svatba prostě nebyla.
Bláza: Poslyš, Bramboro, ta tvoje pohádka je velmi rozčilující!
Brambora: Růženka Červená si proto řekla:
Růženka: Vydám se teď do světa na zkušenou! Najdu všechny manželky těch
mužů, kteří mi dali slovo. Snad mi řeknou, jak se drží dané slovo.
Brambora: Nabalila si zavazadlo. A byla tak nabalená, že jí zbylo místo jen
na jedinou věc.

19.

Růženka: Co teď? Mám si vzít budík nebo zrcátko? Rozum mi radí - zabal budík
(budeš stále vědět, jestli není pozdě...) Jenže srdce mi říká - vezmi zrcad-
dlo (abys věděla, jestli jsi ještě dost mladá).
Brambora: Nakonec se rozhodla, že si vezme
budík, protože jí to poradil rozum...
Vyšla z domu, udělala pár kroků -
a vrátila se zpátky...
Růženka: Přece jen poslechnu srdce, vezmu zrcadlo. ...
Jít bez budíku, to není rozumné...
Ne, vezmu zrcadlo...
Ale budík budu potřebovat!...

Bláza přeruší činnost Růženky: Poslyš, to tu zůstaneš sama, na rozpacích mezi
budíkem a zrcátkem?

20.

Růženka: Achm, děkuji. Asi počkám. Rozhodnu se, jak se rozhodnout. Jsem ještě

dost mladá a dokud jsem mladá, budu si své rozhodování rozhodovat sama...

Brambora: Tenhle příběh se moc hezky povídá, když už je duben za námi.

Bláža: Dneska večer jsi se ale rozpovídal!

Brambora *zpívá*: Zítřek nikdy nedohoní včerejšek...

Bláža: Nějaká divná pohádka.

Brambora: Jako život sám.

21.

Jiřinka Růžová a Buchta fotbalista

Bláža: Život je jako léto...

To nám jednou v červenci brzy z večera
šeptalo listí a měkká záře měsíce,
který právě vyšel, se linula na zem,
jakoby měla co říci i do šepotu listí!

Brambora: Když je takový večer jako dnes,
má každý strom měsíc jenom pro sebe,
a když se vyšplháš do korun tisíce stromů,
natrháš si tisíc měsíců.

zpívá: To někdy měsíc na cestě domů
usedne ulehne v koruny stromů
To každý strom měsícem ve tvých vlasech
je okouzlen

Mladý muž v údolí Ohé v údolí
plném pávů a žab kde krásní pávové
s Jiřinkou Růžovou ohé v údolí
mladý pán je paf kde žáby tajemné
s Jiřinkou Růžovou v zlaté kostky
cítí se poněkud poblouzněn hrají..

22.

Buchta: Jiřinko Růžová, nešla byste se projet do toho zvláštního údolí, kde
vždycky před deštěm povykují pávi a kde po půlnoci žáby hrají v kostky
se zlatými kostkami?

Jiřinka: Když myslíš, fotbalisto Buchto?

Brambora *zpívá*: To někdy měsíc...

Jiřinka: Buchto, vylez tam a dones mi ten měsíc...

Sbor: Když slezl dolů, podal dívce stříbrný
klobouček plný broskvově růžových perel...
Položila ho na zadní sedadlo v autě,
aby byl v bezpečí a jeli dál.

Brambora *zpívá*: Ohé v údolí...

Růženka: Přines mi tenhle, Buchto...

23.

Sbor: A když tentokrát slezl dolů,
podal jí zlatý kroužek s krvavě rudým
podzimmím listím.
Položili ho na zadní sedadlo,
aby byl v bezpečí...

Jiřinka: Buchto, ty jsi na mě takový hodný.

Buchta: Nesu ti egyptský náhrdelník zamrzlý v diamantových pavučinkách.

Jiřinka: Ty jsi úplný poklad, Buchto!

Sbor: Položili egyptský náhrdelník na zadní sedadlo, aby byl v bezpečí. A pak
chvilku poslouchali, jak žáby hrají zlatými kostkami v kostky. A když na
konec uslyšeli povykovat pávy, věděli, že se schyluje k dešti a jeli domů.

Brambora *zpívá*: Růženka Červená byla roztomilá dívka
v očích měla dubnovou oblohu
v očích měla dubnovou oblohu
Jednoho dne když byla ještě velmi mladá
řekla si - já sama žítí nemohu
sama žítí nemohu

Seznámila se s hezkým panem Kšandou
slíbil jí, že si ji vezme
i ona mu to slíbila
On však odešel a oženil se se zrzavou dívkou
já bych raděj nebyla, pravila
já bych raděj nebyla

Růženka Červená

Posléze
to byla ještě stále mladá
poznala pana Nejvýše
nejdelšího tanečníka Nejvýše
On se stále vytahoval
takže na něj vzhlížela
stále výše, výše až nejvýše
(byl to bidlo, dlouhé bidlo)

Slíbil jí, že si ji vezme
i ona mu to slíbila,
ale i on utek s nějakou divnou zrzavou ženskou
já bych raděj nebyla, pravila
já bych raděj nebyla

Růženka Červená

Potřetí
to byla ještě stále mladá
/: potkala pana Šestáka :/
Byl to bezvadnej chlap
ale přišel všude pozdě

Jednou měla být svatba v úterý
/: přišel ve středu :/
když měla být v pátek
přišel v sobotu
řek, já to jinak nesvedu

Slíbil jí, že si ji přesto vezme
/: i ona mu to slíbila :/
ale pak se tam zas objevila nějaká zrzavá ženská
a svatba zase nebyla
já bych raděj nebyla , řekla

Růženka Červená...

24.

Bláža: A dál?

Brambora: Dál už jenom to, že když se k ránu vrátili domů, tak vzadu v autě nebylo NIC. Jenom tři pomeranče pomerančové barvy, které měly neobyčejně, ale opravdu neobyčejně sladkou chuť.

Vyskočí tři děti - „tichou poštou: Chi, chi, chi“

Bláža: A to je všechno?

Brambora: No a až ty děti vyrostly, tak jim potom vyprávěli, jak to bylo, když tenkrát vyšel ten pozoruhodný melounový měsíc...

Bláža: A řekli jim všechno?

Brambora: Všechno ne...

zpívá: Óhé v údolí...

Vyskáčou zajíci, nesou dopis a balíček

Bláža: A já tu pro tebe něco mám!

Brambora: Copak?

25.

Bláža: Dopis. A balíček.

Brambora: Tak čti.

Bláža: „Co je daleko, je daleko. Co je blízko, je blízko. Ale nejlépe je doma, kde hraje starý Brambora na svoji harmoniku. - Vaši zajíci“

Brambora: To je dneska den!

Sbor zpívá: Dneska je dobrej, šťastnej den...

2. března 1994